

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 981/18
10.01.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Радомира Кокотовића, председника већа, Љиљане Митић Поповић и Гордане Тошић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА, чији је пуномоћник адв. АБ, против туженог Предузећа за издавачку делатност "АА", чији је пуномоћник адв. АБ1, ради поништаја споразумног раскида уговора о раду, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1.2562/17 од 17.01.2018.године, у седници већа одржаној дана 10.01.2019.године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1.2562/17 од 17.01.2018.године, у ставу првом, другом, трећем, четвртном и шестом изреке, па се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиље АА, да се поништи споразумни раскид уговора о раду од 09.06.2015.године, туженог Предузећа за издавачку делатност "АА", као незаконит; да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад; да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде штете због изосталих зарада за период од јуна 2015.године, закључно са новембром 2016.године, исплати и то:

- за јун месец 2015.године, износ од 49.190,09 динара, са законском затезном каматом почев од 09.07.2015.године, па до коначне исплате,
- за јул месец 2015.године, износ од 72.145,46 динара, са законском затезном каматом почев од 07.08.2015.године, па до коначне исплате,
- за август месец 2015.године, износ од 72.145,46 динара, са законском затезном каматом почев од 09.08.2015.године, па до коначне исплате,
- за септембар месец 2015.године, износ од 72.145,46 динара, са законском затезном каматом почев од 03.10.2015.године, па до коначне исплате,
- за октобар месец 2015.године, износ од 72.145,46 динара, са законском затезном каматом почев од 04.11.2015.године, па до коначне исплате,
- за новембар месец 2015.године, износ од 72.145,46 динара, са законском затезном каматом почев од 03.12.2015.године, па до коначне исплате,
- за децембар месец 2015.године, износ од 72.145,46 динара, са законском затезном

каматом почев од 05.01.2016.године, па до коначне исплате,
-за јануар месец 2016.године, износ од 72.145,46 динара, са законском затезном каматом почев од 04.02.2016.године, па до коначне исплате,
-за фебруар месец 2016.године, износ од 72.145,46 динара, са законском затезном каматом почев од 04.03.2016.године, па до коначне исплате,
-за март месец 2016.године, износ од 72.145,46 динара, са законском затезном каматом почев од 07.04.2016.године, па до коначне исплате,
-за април месец 2016.године, износ од 72.145,46 динара, са законском затезном каматом почев од 06.05.2016.године, па до коначне исплате,
-за мај месец 2016.године, износ од 72.145,46 динара, са законском затезном каматом почев од 10.06.2016.године, па до коначне исплате,
-за јун месец 2016.године, износ од 72.145,46 динара, са законском затезном каматом почев од 14.07.2016.године, па до коначне исплате,
-за јул месец 2016.године, износ од 20.3287,00 динара, са законском затезном каматом почев од 04.09.2016.године, па до коначне исплате,
-за август месец 2016.године, износ од 22.264,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.10.2016.године, па до коначне исплате,
-за септембар месец 2016.године, износ од 21.296,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.11.2016.године, па до коначне исплате,
-за октобар месец 2016.године, износ од 20.328,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.12.2016.године, па до коначне исплате,
-за новембар месец 2016.године, износ од 21.296,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.01.2017.године, па до коначне исплате;

да се обавезе тужени да тужиљи уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање РФ ПИО – филијала за Град Београд, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду – филијала за Град Београд и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање, све на износе зарада прецизиране ставом трећим изреке пресуде; као и захтев тужиље да се обавезе тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка плати укупан износ од 114.000,00 динара.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља да туженом накнади трошкове првостепеног парничног поступка у износу од 75.000,00 динара, у року од 15 дана од дана достављања овереног преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиља да туженом накнади трошкове поступка по жалби у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана достављања овереног преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1.2562/17 од 17.01.2018.године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље, па је поништен споразумни раскид уговора о раду од 09.06.2015.године, туженог, као незаконит. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље, па је обавезан тужени да тужиљу врати на рад. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде штете због изосталих зарада за период јун 2015. године – новембар 2016.године, исплати месечно одређене износе у вредностима и са законском затезном каматом од датума, као у садржају тог става изреке, до исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да

тужиљи уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање РФ ПИО – филијала за Град Београд, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду – филијала за Град Београд, као и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање, све на износе зарада прецизиране ставом трећим изреке пресуде. Ставом петим изреке тужиља је ослобођена плаћања таксе на тужбу и таксе на првостепену одлуку. Ставом шестим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка плати укупан износ од 114.000,00 динара.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући пресуду у ставу првом, другом, трећем, четвртм и шестом изреке (у жалби написано ставу петом, уместо шестом изреке, како то проиозилази из садржаја жалбених навода), због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...55/14), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба туженог основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у преиначеном делу изреке, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка.

Према чињеничном утврђењу, у поступку доношења ожалбене пресуде, следи да је тужиља била у радном односу на неодређено време код туженог, по основу Уговора о раду од 01.09.2006.године, на радном месту референта (на пословима у рачуноводству, продаји и дистрибуцији), да је на основу Анекса уговора о раду од 30.04.2011.године, измењен члан 9 основног Уговора о раду, тако да нето зарада запослене износи 57.000,00 динара, да је тужиља 09.06.2015.године, вратила мобилни телефон са картицом послодавцу, а који је добила на коришћење од туженог, да је тужиља са туженим дана 09.06.2015.године, закључила споразумни раскид уговора о раду бр.59/15 од истог датума, да је чланом 1 овог Споразума, закљученог у писаном облику, одређено да се овај споразум закључује на изричиту иницијативу запослене, овде тужиље и да сагласном изјавом воља запослена и послодавац раскидају уговор о раду од 01.09.2006.године, измењен анексом од 01.05.2011.године, да су се чланом 2 овог Споразума уговорне стране сагласиле да тужиљи престане радни однос код послодавца са даном 09.06.2015.године, да је овај споразум потписала тужиља и да је чланом 4 овог Споразума одређено да је запослена потврдила да је од послодавца упозната са последицама за случај незапослености.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да су испуњени услови за одлуку као у изреци првостепене пресуде, из разлога што тужиља није имала стварну вољу, нити желела да потпише споразум о престанку радног односа, већ је исти потписала под околностима које су довеле до мане воље. Ово, по даљем налажењу првостепеног суда, са разлога што када је тужиљи предочено оно што је учинила, да то представља кривично дело и да је то за кривичну пријаву, те да је тужиљи понуђено да потпише споразум, јер ће у противном против ње бити покренут кривични поступак, тужиља потписала овај споразум.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је у

ожалбеном делу погрешно применио материјално право, због чега је побијана пресуда преиначена у том делу и одлучено као у изреци ове пресуде.

Наиме, према одредби члана 177 став 1 Закона о раду, коју норму цитира и првостепени суд, али је погрешно тумачи, радни однос може да престане и на основу писаног споразума послодавца и запосленог.

Овде су парничари, по становишту овог суда, на основу слободно изражене и сагласне воље закључили споразум о престанку радног односа тужиље. Супротно наводима из ожалбене пресуде, а узимајући утврђено чињенично стање из њеног садржаја, овде нема недопуштене претње, па тиме ни разлога за поништај овог споразума у смислу члана 60 став 1 Закона о облигационим односима, коју норму такође цитира ожалбена пресуда, али је погрешно првостепени суд тумачи. Нема, из разлога што указивање на неправилности у раду запослене од стране надлежног органа послодавца и с тим у вези да ће против запослене бити поднета кривична пријава, јер су у њеним радњама садржани елементи бића одређеног кривичног дела, не представља претњу. То је само указивање на то да одређене радње запослене, по схватању послодавца су кривично правно недозвољене и да ће он због тога покренути кривични поступак, односно одговарајућу процедуру с тим у вези. То није претња, већ само стављање у изглед запосленој, овде тужиљи онога што је очекује са становишта радњи послодавца у поступку пред судом, односно другим надлежним органом. Тужиља је у тој ситуацији имала слободан избор, да се изложи назначеној процедури или да са послодавцем закључи споразум о престанку радног односа. Тужиља је направила слободан избор, тако што је закључила назначени споразум.

Поред тога, нема мана воље на страни тужиље и зато што је она сама у свом исказу признала да је радила као референт и да се радило о погрешном књижењу на име рачуна за такси услуге, па је и зато, када је по њеним наводима директорка рекла да потпише или да ће у противном поднети кривичну пријаву, она могла да бира, како је то већ образложено.

При томе, по схватању овог суда и да споразум није закључен на њену иницијативу, то би било без значаја, са становишта његовог валидитета, јер је битно да су постојале сагласне воље послодавца и запосленог (туженог и тужиље) да закључе овај споразум. Зато је без значаја и разлог побијане пресуде који се односи на правило из одредбе члана 177 став 2 Закона о раду. Наиме, пропуст послодавца да обавести запосленог о последицама споразумног престанка радног односа, не утиче на вољу запосленог и послодавца у погледу одлуке да раскину радни однос, већ искључиво то може бити од значаја у погледу права запосленог на накнаду штете, због неостварених права за случај незапослености.

Навод из ожалбене пресуде да је тужени имао законску могућност за отказ уговора о раду због повреде радне дисциплине је овде без значаја. Ово са разлога што је тужиља прихватањем да јој радни однос престане на основу споразума, спречила послодавца да активира поступак отказа на његову иницијативу.

Код изложеног, преиначена је ожалбена пресуда у ставу првом и другом њене изреке и одлучено као у изреци ове пресуде.

Такође, преиначена је ожалбена пресуда у ставу трећем и четвртном њене изреке

и одбијен тужбени захтев тужиље и у том делу. Ово са разлога што је тужиљи на законит начин престао радни однос, па нема основа за накнаду штете и уплату доприноса за обавезно социјално осигурање надлежним фондовима применом правила из члана 191 став 1 и 2 Закона о раду.

Преиначено је и решење садржано у ставу шестом изреке ожалбене пресуде, тако што је одбијен захтев тужиље за накнаду парничних трошкова, применом члана 153 став 1 Закона о парничном поступку, јер тужиља није успела у спору.

Супротно, тужени је успео у спору, па зато има право на накнаду трошкова првостепеног парничног поступка, применом правила из члана 153 став 1 и члана 154 Закона о парничном поступку и то за састав одговора на тужбу у износу од 11.250,00 динара и за заступање на 5 рочишта по 12.750,00 динара. Тачно је да се ради у једном делу тужбеног захтева о непроцењивом делу са становишта вредности предмета спора. Међутим, суд је одлуку о накнади трошкова парничног поступка одредио према процењивом делу тужбеног захтева, чија је вредност 1.038.541,61 динар. У одлуци о накнади трошкова првостепеног парничног поступка садржана је и негативна одлука о захтеву туженог за већи износ из овог основа.

Такође, тужени применом назначених норми има право на накнаду трошкова парничног поступка и за писање жалбе, како је то тражио у износу од 16.500,00 динара. Тужени вредност таксе није определио, нити исту платио, па му суд исту није урачунао у вредност трошкова парничног поступка.

Са изложеног, на основу одредби члана 394 став 1 тачка 4 и члана 165 став 2 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...55/14), одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Радомир Кокотовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић